ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΣΥΓΚΥΡΙΑ

Όλγα Τσιλιμπάρη

Μέσα σε παγκόσμιες συνθήκες εξαιρετικά επιθετικού και, ταυτόχρονα, ασθμαίνοντος κάτω απ' το βάρος πολλαπλών κρίσεων καπιταλισμού

Απέναντι σε μια κυβέρνηση αποφασισμένη να προχωρήσει τον οδοστρωτήρα των ιδιωτικοποιήσεων και τις επιθέσεις ενάντια σε όποια εργασιακά, κοινωνικά, πολιτικά και μορφωτικά δικαιώματα μάς έχουν απομείνει, κυριολεκτικά μέχρι να «της βγει η ψυχή»

Δίπλα σ΄ ένα λαό και μια νεολαία που παλεύει, σχεδόν στα τυφλά, μέσα σε πρωτόγνωρα δύσκολες συνθήκες στέρησης, σύγχυσης και απο-κοινωνικοποίησης, να μετουσιώσει τη δίκαιη οργή και το «φτάνει ως εδώ» σε δύναμη ανατροπής και ελπίδα κινητήρια για το μέλλον

Όποιος/ όποια, πολιτικός οργανισμός, συλλογικότητα ή μεμονωμένο άτομο, ρητά προβάλλει τη στράτευσή του/της στον πολύμορφο αγώνα για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση

Δεν μπορεί να πετάει τη μπάλα στην εξέδρα, να ψελλίζει αμήχανα εδάφια γενικόλογων εκτιμήσεων, που θυμίζουν περσινά ξινά σταφύλια, να κάνει επικλήσεις στο συναίσθημα, να καλλιεργεί και να συντηρεί, κρυφά ή φανερά, την αντίληψη της αποφυγής των συγκρούσεων, την πυρόσβεση των αγώνων με τη μέθοδο της ανάθεσης και τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες

Τη στιγμή, μάλιστα, που κατά την προηγούμενη μαρτυρική δεκαετία πληρώσαμε ακριβά το μάρμαρο της ροζ αριστεράς(«και θα σκίσουμε τα μνημόνια και στην ΕΕ και στο ευρώ θα παραμείνουμε»), με παρεπόμενα την εξαθλίωση, τη μαζική αποστοίχιση από τις κινηματικές γραμμές, την παραίτηση, την ιδιώτευση, την κοινωνική συντηρητικοποίηση και , εν τέλει, την άνοδο της πάσης φύσεως δεξιάς και ακροδεξιάς

Και το πληρώσαμε οι πάντες, τόσο ο σκληρός πυρήνας των κινημάτων όσο και οι λαϊκές δυνάμεις που πρόθυμα τροφοδοτούν με καύσιμα την αγωνιστική κατεύθυνση, όταν ενστικτωδώς διακρίνουν σε αυτήν αναγκαιότητα, ουσία και προοπτική.

Στην παρούσα συγκυρία αναμετριούνται, για άλλη μια φορά στην ιστορία του εργατικού και λαϊκού κινήματος, η τάση της χειραφέτησης με την τάση της υποταγής. Υπάρχει, λοιπόν, ζωτική ανάγκη για μια αγωνιστική πολιτικοκοινωνική κατεύθυνση, ένα πρόταγμα που να συμπυκνώνει εύστοχα τον στρατηγικό ορίζοντα της απελευθερωτικής προοπτικής με τις υπαρκτές στο παρόν και επείγουσες εργατικές και λαϊκές ανάγκες. Με άλλα λόγια, χρειαζόμαστε αυτό που οι βετεράνοι του αριστερού και κομμουνιστικού κινήματος αποκαλούσαν **«μαζική γραμμή»** ή **«μάχιμη γραμμή».**

Θεωρώ ότι η γραμμή αυτή πρέπει επειγόντως να εκφραστεί ηχηρά και ξεκάθαρα και μπορεί να έχει τουλάχιστον δύο σκέλη:

– 'Αμεση αναστολή των ιδιωτικοποιήσεων και υπαγωγή όλων των κοινωνικών αγαθών (ενέργεια, νερό, συγκοινωνίες, υγεία, παιδεία, πολιτισμός) υπό δημόσιο έλεγχο με εργατική και λαϊκή συμμετοχή

– Πτώση, από τα κάτω και από αριστερά, της παρούσας κυβέρνησης και κάθε άλλης που υπηρετεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου και υλοποιεί τις επιλογές των εγχώριων και υπερεθνικών στρατηγείων του (ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΟΟΣΑ κτλ).

Κέρκυρα, 14-3-23
Όλγα Τσιλιμπάρη
Εκπαιδευτικός
Μέλος της ΕΛΜΕ Κέρκυρας και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ Κέρκυρας